

ניצוצות

החקירות באופנה

ההצלחה המיסחרית והאמנותית של הרט סרט חקירתו של אורח העומד מעל לכל חשד של אליו סטרי, הייתה גלים נרחבים בעולם הסרטים האיטלקי. אם מישפטים ר צדק מסוקפק מלהיבים קהל וצנוורה, אז הבה נתעסק במישפס ובצדק.

הבמאי מאורו (ליל האמיצים) בולוניני מכין חקירת רצה, כאשר התפקיד הראשי מופקד בידי מאסימו ראניארי, דמות מוכרת מאד באיטליה — כומר.

בין התוכניות האחרות באותו כיוון: סרט של ג'וליאנו מונטאלו, על המאפייה בשנות העשרים באמריקה, וסרט הנושא את השם המרשים המדינה נגד האסיר לאורה. בקיצור, צינה'צ'יסה אחזה במאזני הצדק, ומצפה עתה בקוצר רוח ששתי ה ספות יתמלאו זהב.

הגנרל אינו רוצה לראות קולונלים

הבמאי היחיני קוסטאגבראס ביקר לאחר מן בספרד, שם נסע כדי לעזור במירסום סרטו החדשה. שהוצג במאדריד.

לדבריו, הוא טרח לבקר בבירתו של הגנרל פראנקו, כדי להבטיח ששופרות המירסום לא יציגו את סרטו כתעודה נגד הקומוניזם (קוסטאגבראס רואה עצמו קר מוניסס נאמן) אלא כסרט אנטי-סטאליניסטי. כאשר נשאל לגורל סרטו הראשון "Z" בספרד, השיב כי הסרט נאסר להצגה.

מאחר ו"Z" עסק במישטר הקולונלים והצבא כיוון, אין סלא שמישטר הגנרל וה צבא בספרד טיבו להראות אותו לקהל. הבמאי ניסח זאת בצורה מנוממת יותר: "מי שאוטר סרט מוסיי, מוכיח שהוא מפתח מן המוצג באותו סרט." והמבין יכין.

תדרוך

תלאביב

*** המעגל האדום (פאר, צר' פת) — סרט-פסע עשוי למופת על-ידי ז'אן פיאר מלביל, עם השלכות המכירות את הטררגיות היחידות. מישחק (איוח מוג' טאן, אלן דלון, בורביל, ז'אן מאריה חלני טה) משוחב. מומלץ.

*** שר משחת (בוניוהוד, צר' פת) — עוד סרט-פסע, עשוי לפי מיטב מסורת קלוד ללוש, עם הרבה צילומים יפים, הרבה המצאות מיסחריות והפתעות להנאת הקהל. ז'אן-לואי טרינטיניאן בתפקיד ראשי.

* אני אוהב את אשתי (אלני צי, ארצות-הברית) — רופא מצליח מנסה להשלים חתיות מיניות שהתמיץ לפני ה גישואין, לצערה הרב של אשתו. קומדיה הנשענת בעיקר (בהצלחה) על כשרונו של אליוט גולד.

* התרנגול (מוגרבי, ישראל) — עוד קומדיה הנשענת בהצלחה על אישיותו של שחקן ראשי, הפעם חיים טופול, הער רך מחקר על מינהגי המיטה של נערות ישראל, במסע מן התעלה צפונה.

* מלכת הכביש (הוד, ישראל) — נסיון של מנהג גולן וגילה אלמגור (ש' היא שותפה גם בתסריט) לעמוד על גורלה של יציאת ישראלית, עולה על כמה שרי טוגים בגלל הגומות בביומי.

* הליכה בו זרחה השמש (זמיר, ארצות-הברית) — בעיותיו של לבן ההוסר כלילה לכושי, בסאטירה המציגה את הצד השחור במלחמת-הגזעים האמריקאית.

*** יומנה האינטימי של אשה נשואה (יוג, ארצות-הברית) — הכורג גות הניו-יורקית על כל ריקנותה ואחיליו-תה, כפרט ציני ואכזרי, הפועה מרשימה של קארי סנוודגרס, בתפקיד אשה נשואה ש' אינה מוצאת אהבה.

הזוללים את גוף האלוהים

הצייד המלכותי אחרי ה- שמש (פריס, תל-אביב; ארצות-הברית) — במקור, זהו מחזה-ראווה מרתק (הוצג בתיאטרון החיפאי) על כיבוש פרו בידי הספרדים, בפיקודו של פרנצ'סקו פיזארו. תוך כדי כך, הציג המחזאי מיטר שאפר התמודדות בין אמונה ב- אלילים לנצרות, התמודדות שבה ידה של הנצרות לא הייתה דווקא על העליונה.

זה היה במחזה. אולם כאשר בא הבמאי אירווינג לרנר ועיבד אותו לסרט, התלבט בין שתי אפשרויות: להפיק סרט-ראווה צבעוני ופעלתני, או סרט רציני, מלא דיאלוגים כבדים. מרוב התלבטות, התקבלה תוצאה שאינה בשרית ואינה חלבית: אין בה די קרבות, תפאורות ותלבושות כדי לספק את דרישותיו של סרט-ראווה, ולעומת זאת, חסר בו העומק שעשוי היה להפוך אותו לחווייה אמנותית.

אלא שכל זה בא במיסגרת של סיפור ריאליסטי מאוד, שאיבד את כל מימדי המשל של המקור. ובמיסגרת כזאת, קשה לזהות על השפה המשותפת שיש לכובש הספרדי וה- אינקה, על התמימות והשטחיות הפסיכולוגית של הדמויות, או על חוסר-הישע המוחלט של האינקה. ואפילו שח-קנים מנוסים כרוברט שאו (פיזארו) או קריסטופר פלאמר

פלאמר (למעשה) ושאו: אלילים

(המלך) אינם מצליחים להפיח רוח פילוסופית בסיפור. באחד התפקידים המיניניים, מופיע כאן הישראלי שמו-אל קראוס, העצור עתה באשמת סמים, אלא שהתפקיד קטן מכדי שאפשר לבסס עליו הערכות כלשהן.

מטה הארי מזמורת

לילי החמודה (סינרמה, תל-אביב; ארצות-הברית) — סרט משונה מאוד, הפזול לאלף כיוור-גים שונים, ואינו מעז לפנות ממש אף לאחד מהם. בעצם, זהו סרט מוסיקלי, בכיכובה של כוכבת מוסיק-לית אופיינית, ג'ולי אנדריוו. אבל זהו גם סרט ריגול, על כוכבת מיוזיק-הול, לילי סמית, המרגלת לטובת הגרמנים, במלחמת-העולם השנייה. וזהו גם סיפור-אהבה מלודרמטי בין המרגלת המזמרת לטייס יפהפה (רוק האדסון).

וזה עוד לא הכל. "לילי החמודה" הוא גם פארודיה על סרטי ריגול, עם שוטרים מצחיקים ומטומטמים, וסרנדות של הזמרות צוענים בחצות הלילה. ואם כל זה לא מספיק עדיין, הרי זה גם הסרט הראשון שבו אין שומרים טינה למרגלים, אין מענישים אותם, ובסך הכל, קשה להבין מדוע לא קראו לכל הסיפור: "כל אחד אוהב מרגלת".

מה שמצער בכל הסיפור המסורבל הזה, הוא שהבמאי, בלייק ("הפנתר הוורוד") אדוארדס הוא מן המלוטשים, האלגנטיים והפיקחים שבבמאי הוליבוד. יתכן ואילו העו אדוארדס לשים ללעג ולקלס את כל דמויותיו כפי שהוא עשה עם כמה מהן כאן, היה הסרט הופך להצלחה של ממש. אבל תקנון הוליבוד אוסר כנראה ללעוג ל,פרות

אנדריוו: מי אוהב מרגלת?

קדושות" כמו אנדריוו והאדסון (וחבל, משום שהם טובים בסצינות קומיות). לא מלא שעם תקנון כזה, הולכת הוליבוד מדחי אל דחי.

לבן, שחור, אדום וכו'

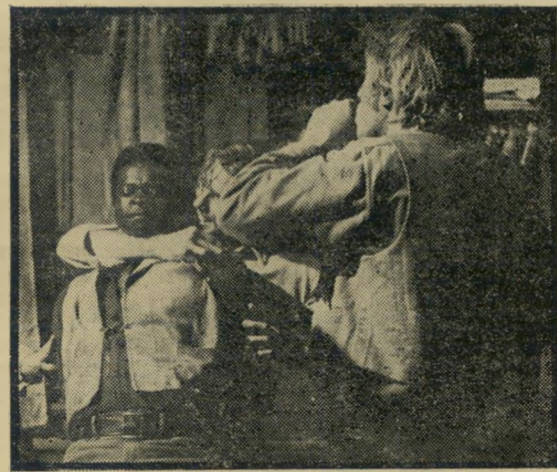

משפחת מקמסטרס (חו, תל-אביב; ארצות-הברית) — הייל כושי (ברוק פיטרס) ששירת ב- צבא הצפון, חוזר לעיירת מולדתו הדרומית בסוף מלחמת הצפון נגד הדרום בארצות-הברית. מדיו מעוררים כעס גדול בין גזעני המקום, וכאשר מסתבר שאדונו לשעבר, ניל מקמסטרס (בורל אייבס), החליט להפוך אותו לשותף מלא בחווה שלו, הופך הכעס לאלימות.

בני הכפר מתעללים בכושי, בשותפו הלבן, ובחווה שלהם. איש אינו מוכן לעבוד עבורם, פרט לכמה אינדיאנים רעבים, גונבי בהמות, אסירי-תודה על כך שהחיל המשוח-רר הציל אותם מלינץ'.

מתוך כל זה קל לנחש שהמדובר בסרט המטיף לאחוות גזעים, אבל מוכיח שאחווה זו בלתי-אפשרית כל עוד יראה כל צד רק את טעותיו הוא, ולא ינסה להבין את האחר-רים. באור המפוקפק ביותר מוצגים, כמובן הלבנים, אבל גם הכושי הרכושני אינו טלית שכולה תכלת.

בסך הכל, זה יכול היה לשמש בסיס למערבון בעל השלכות אקטואליות מעניינות, אלא שהדיאלוג המנוחך ("אני רוצה שתאהבי אותי בגלל הנשמה שלי," אומר ה-

פיטרס והלבנים: כולם שונאים

כושי לאשה האינדיאנית, שהובאה לו כמתנה). המישחק המוגזם של כל המשתתפים, מברוק פיטרס ועד לג'ק פאלאנס, המגלם את הנבל הראשי, מקלקל את השורה.

חיפה

*** רק אתמול נולדה (בית רוטשילד, ארצות-הברית) — קומדיה ישנה המבדיקה של ג'ורג' קיוקור, שזיכתה את השחקנית הראשונה, ג'יני הולידיי המנוחה, בפרס האוסקר.

ירושלים

*** הם יוריים גם כפוסים (אורנע, ארצות-הברית) — הבמאי סיני פולאק מציג את כל הסטיל בעיניו באורח-חיים האמריקאי, בספור המתאר תחרות ריקוד מאראתונית בשנות השלושים.

*** שביני התהילה (מא, ארצות-הברית) — 14 שנות ציפיה במחס' גים לא הקהו את עוצמתו הדרמטית של סרט אנטי-מלחמתי זה, המציג את האיחלת והתרמית היכולים להסתתר מאחורי המגב-נון הצבאי. הבמאי סטאנלי (דיר סטריינג'ר) קובריק.